

РЕШЕНИЕ

№ 3782

гр. София, 08.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 02.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **10130** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка със Закона за достъпа до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на Ю. Л. Д., чрез процесуалния му представител адв. М. П., срещу Решение №ЗДОИ-146-1-14 от 30.09.2021 г. на главния секретар на Народно събрание на Република България, в частта му, касаеща поисканата с т.5 от заявление за достъп до обществена информация вх. №ЗДОИ-146-1-14/16.09.2021г. информация, която не се предоставя с решението.

В жалбата се излагат подробни съображения за неправилност и необоснованост на обжалвания акт, в оспорената част, като постановен при допуснати съществени процесуални нарушения, в противоречие с материалния закон и целта му. Сочи, че в решението липсва обособена разпоредителна част, с която да се отказва достъп до търсените със заявлението документи, но волята на органа е установима от мотивите на акта. В тази връзка счита, че липсва волеизявление по т.5 от заявлението, поради което е налице мълчалив отказ, който се оспорва алтернативно. Излага доводи, че в нарушение на чл. 38 от ЗДОИ в оспореният акт не е посочено правното основание за взетото решение, поради което е налице порок във формата на акта. По съществуващото на спора излага, че търсената със заявлението информация безспорно представлява служебна обществена информация, свързана с корупция по високите етажи на властта, от която заявителя може да си състави мнение за дейността на органите на Р. България. Освен това, счита че в случая е налице „надделяващ обществен интерес“ от

търсената със заявлението информация, касаеща действията на държавните органи по повод санкции за корупция, наложени от САЩ на български граждани, за което липсват мотиви в оспорения акт. Твърди се, че основанията за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация са изчерпателно изброени в чл. 37 от ЗДОИ, като характерът на исканата със заявлението информация не попада в нито една от изброените хипотези. Сочи, че от наличните на страниците на МФ и НАП списъци, личните данни (имена и дати на раждане) на въпросните лица са общодостъпни, поради което не може да се приеме, че с оспореният акт се защитават правата им. Отделно от това не е проведена процедура по искане съгласието на въпросните лица. Моли да се отмени обжалваното решение в частта му, с която се отказва предоставянето на информация, представляваща договори за дарение с дарители не дали съгласие за предоставяне на такъв, по т.5.5.1 от решението и да се задължи ответника да отговори с приложени документи на исканата информация. Подробни съображения излага в писмени бележки. Заявява искане за присъждане на разноски.

Ответникът – Главен секретар на Народно събрание на Република България, чрез процесуалния си представител юрк. Г. К. оспорва жалбата като недопустима и неоснователна. По съществуто на спора излага, че търсената информация попада в обхвата на §1, т.2 от ДР на ЗДОИ и представлява информация свързана с идентифицирането на физическите лица В. Б., Д. П. и И. Ж.. В тази връзка сочи, че не е формиран мълчалив отказ за предоставяне на обществена информация, тъй като за задължения субект не е възникнало задължение за отговор, предвид изричната забрана в чл. 2, ал. 5 от ЗДОИ. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото в тяхната съвкупност, въз основа на наведените в жалбата основания и като извърши служебна проверка относно законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания, предвидени в чл.146 от АПК, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

Жалбоподателят в съдебното производство Ю. Л. Д. е подал по електронен път Заявление за достъп до обществена информация до главния секретар Народно събрание на Република България, регистрирано вх. №ЗДОИ-146-1-14/16.09.2021г., с което е поискал да му предоставена следната информация:

- „1. Каква информация и от кои органи е била изискана по официален ред (писмено) от Комисията, във връзка с дейността на Комисията?
2. Каква информация и от кои органи е получена в писмен, електронен или друг вид, като отговор на исканията на Комисията?
3. Има ли изготвен финализиращ документ (доклад или друг) и с какво съдържание е той?
4. Има ли изготвени стенограми от заседанията на Комисията?

.Моля, предоставете ми е- копия от постъпилите документи, съдържащи информацията по т.1 и т.2, както и от изготвените документи по т.3 и т.4 по-горе.

В заявлението е посочено, че с решение на Народното събрание на Република България е сформирана Временна комисия за установяване на факти и обстоятелства, относно действията и бездействията на компетентните български органи, във връзка с наложените на 2 юни 2021 г. санкции на български физически и юридически лица от службата за контрол на чуждестранните активи (OFAC) на Министерството на

финансите на С. Американски щати, на основание Глобалния закон „Магнитски“ за нарушаване на човешките права (Комисията). Във връзка с дейността на Комисията от различни държавни органи са изискани справки, информация и документи, касаещи предприятиите от правителството и органите на изпълнителната власт действия, по повод наложените от САЩ санкции на български граждани. З. е посочил, че исканата информация съставлява служебна обществена информация, достъпът до която следва да се счита свободен и се осъществява по реда на ЗДОИ. Посочено е също, че в случай, че въпросните документи съдържат информация, която съставлява защитена информация по закон и/или лични данни, то същата да бъде предоставена частично, като личните данни бъдат заличени.

Заявената форма за предоставяне на информацията е по електронен път на посочен от заявителя адрес – [електронна поща] и/или чрез качването им /upload/ в облак на следния адрес:

<https://e.pcloud.com/#page=puplink&code=194ZNQYveQhG4WRef4fVFWkvm7wliKPy>.

Производството е приключило с постановяване на оспорваното Решение №ЗДОИ-146-1-14 от 30.09.2021 г. на главния секретар на Народно събрание на Република България, с което не е предоставена информация, в частта му по т.5 от решението, относно постъпилите документи, съдържащи информация по т.1 и т.2 от заявлението. В решението са изложени доводи, че направеното със заявлението по т.5 искане за достъп до информация, по отношение на „е-копия от постъпилите документи, съдържащи информация по т.1 и т.2 от заявлението“ представляват лични данни по смисъла на чл. 4, ал. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 с изключение на три документа. Освен това е посочено, че съгласно чл. 2, ал. 5 от ЗДОИ, същият не се прилага за достъпа до лични данни.

Решението е изпратено на заявителя на 30 септември 2021 г. по електронен път на адрес на електронна поща: [електронна поща].

Жалбата е подадена на 14.10.2021 г. чрез Система за сигурно електронно връчване към Държавна агенция „Електронно управление“ и е регистрирана с вх. №ЗДОИ-146-1-14/15.0.2021 г.

По делото са представени: Декларация-съгласие от Б. Н., Ц. Н. и С. Н.; Списък на асоциираните лица по Р. №441/04.06.2021 г.; Писма от и. д. гл. секретар на МС и гл. секретар на МФ; извлечение от Правилник за работата на администрацията на Народното събрание с вх. №АД-850-09-4/02.05.2018 г. и Решение на МС №441/04.06.2021 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преключивния срок за обжалване по чл. 149, ал. 1 АПК.

Първо следва да се направи уточнение, че оспореното решение в частта по т.5 по своето съдържание представлява отказ за предоставяне достъпа до обществена информация, макар да няма изричен диспозитив за това. Волята на органа да откаже да предостави поисканата информация, се извлича от съдържанието на решението. Както се посочи, мотивите, които могат да се изведат от решението за постановения отказ са, че направеното със заявлението по т.5 искане за достъп до информация, по отношение на „е-копия от постъпилите документи, съдържащи информация по т.1 и

т.2 от заявлението“ представляват лични данни по смисъла на чл. 4, ал. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, а съгласно чл. 2, ал. 5 от ЗДОИ, същият не се прилага за достъпа до лични данни, поради което е налице изричен отказ от предоставяне на търсената със заявлението обществена информация.

Неоснователно е твърдението, че частично оспорване на Решение №ЗДОИ-146-1-14 от 30.09.2021 г. е недопустимо. Съгласно чл. 145, ал. 3 от АПК всеки административен акт може да бъде оспорен изцяло или в отделни негови части, поради което няма пречка жалбоподателя да го атакува само частично, още повече, че същия изрично сочи, че няма интерес да атакува акта в останалата му част.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният в настоящото производство изричен отказ за предоставяне на обществена информация по ЗДОИ е издаден от компетентен административен орган - главният секретар на Народното събрание, който е "задължен субект" по смисъла на чл. 3 от ЗДОИ по силата на правомощията, предоставени му с чл. 7, ал. 1, т. 19 от ПОДНС в съответствие с разпоредбата на чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ.

Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация са уредени в ЗДОИ. Редът и условията за предоставяне на достъп до обществена информация са подробно регламентирани в глава III на ЗДОИ. В чл. 28, ал. 1 от ЗДОИ е установено изрично задължение на субектите по чл. 3 да разгледат подадените до тях заявления за достъп до търсената информация, като това задължение е скрепено със срок - не по-късно от 14 дни след датата на регистриране на заявлението.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1 ЗДОИ обществена е информацията, която е свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Следователно обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Обществената информация бива официална - информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия /чл. 10 ЗДОИ/ и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл. 11 ЗДОИ/. Достъпът до официална обществена информация се осигурява чрез обнародването ѝ, а достъпът до служебна обществена информация се предоставя по реда на този закон, като законът предвижда ограничение - когато тя е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение /мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации/ и когато съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи - чл. 13, ал. 2 ЗДОИ. Освен посочената разпоредба, законът въвежда ограничение за предоставяне на достъп до обществена информация и в случаите по чл. 37, ал. 1 ЗДОИ, регламентиращ основанията за отказ за предоставяне на обществена информация - когато: 1. исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон; 2. достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата

обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; 3. исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца. Анализът на разпоредбата показва, че изключение от посоченото правило е допустимо само в хипотезата на надделяващ обществен интерес, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3, като във всеки конкретен случай, за да се позове на разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗДОИ задълженият субект следва да преодолее оборимата презумпция, регламентирана в § 1, т. 6 ДР ЗДОИ.

В настоящия случай, предвид посоченото по-горе и съдържанието на подаденото от оспорващия заявление за достъп до обществена информация, съдът намира, че същата има характера на служебна обществена информация по см. на чл. 11 вр. чл. 2, ал. 1 ЗДОИ - информация, която е свързана с обществения живот в Република България и която ще даде възможност на заявителя да си състави собствено мнение относно дейността на задължения субект. В случая са изложени само кратки мотиви за отказ по т. 5 от заявлението, като е посочено, че документите съдържат лични данни по смисъла на чл. 4, ал. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 и съгласно чл. 2, ал. 5 от ЗДОИ същият не се прилага за достъпа до лични данни.. Това твърдение е следвало да бъде разгледано във връзка с чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ. Действително разпоредбата на чл. 2, ал. 5 ЗДОИ изключва приложимостта на неговите разпоредби по отношение на достъпа до лични данни, каквито безспорно представляват имената на физическите лица В. Б., Д. П. и И. Ж. / т. 5 от заявлението/, вр. § 1, т. 2 ДР ЗДОИ. Те действително представляват лични данни по см. на дефиницията, дадена в § 1, т. 2 от Допълнителните разпоредби на закона - понятието по смисъла на чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ, L 119/1 от 4 май 2016 г.). Личните данни са изключени от приложното поле на закона като при съобразяване на това законово ограничение отказът на административният орган в посочената част е обоснован. Според съдебната практика не е необходимо изрично излагане на мотиви при наличието на законово регламентираното изключение - Решение № 5106 от 29.04.2020 г. по адм. д. № 13513/2018 г., Решение № 102 от 07.01.2020 г. по адм. д. № 13694/2018 г., Решение № 153 от 07.01.2020 г. по адм. д. № 13778/2018 г. и др., всички на V отд. на ВАС. Т. е така, защото освен, че представлява лични данни, търсената информация /имена на три физически лица/ не отговаря на изискването по чл. 2, ал. 1 ЗДОИ - тя няма да спомогне заявителят да си състави лично мнение за дейността на задължения субект.

Исканата със заявлението информация обаче, не се ограничава до предоставянето на тези лични данни. Видно от заявлението жалбоподателят е поискал предоставяне на „е- копия от постъпилите документи, съдържащи информацията по т.1 и т.2“. В точки 1 и 2 от Решение №ЗДОИ-146—1430.09.2021 г. задълженият субект е предоставил следната информация: „Временната комисия е поискала и е получила информация от Министерски съвет, Комисия за финансов надзор, Национална агенция за приходите, Главна прокуратура, Комисия за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобито имущество, Държавна комисия за сигурността на информацията, Министерство на вътрешните работи, Държавна агенция „Национална сигурност“, Национална следствена служба, Национално бюро за контрол на

специалните разузнавателни средства, Министерство на външните работи, Комисия за защита на конкуренцията, Министерство на финансите, Министерство на правосъдието и Българска народна банка“.

Както вече се посочи, от фактическото основание за постановяване на отказ може да се направи извод, че според задълженият субект е налице ограничението по чл. 2, ал. 5 от ЗДОИ отнасящо се до достъпа до лични данни. Липсват данни обаче, административният орган да е изследвал предпоставките по смисъла на чл. 37, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗДОИ, включително засегнати ли са интересите на тези трети лица и дали те са обективирали изричен отказ от предоставянето ѝ. Тъй като това не е сторено в решението не са изложени мотиви налице ли са условията на чл. 37, ал. 4 от ЗДОИ - предоставяне на частичен достъп само до онази част от информацията, достъпът до която не е ограничен. Този отказ съдът намира за незаконосъобразен, тъй като информацията е служебна обществена такава и ще даде възможност на заявителя да си състави собствено мнение за дейността на задължения субект. Съответно за ответника е възникнало задължението да разгледа подаденото от жалбоподателя заявление (т.5) за достъп до обществена информация и да се произнесе по него по начина и в сроковете, регламентирани в закона, като съгласно разпоредбата на чл. 38 ЗДОИ, административният орган в случай на отказ е следвало да издаде мотивирано писмено решение за това.

По силата на чл. 38 от ЗДОИ административният орган е задължен в решението си за отказ за предоставяне на обществена информация да посочи правното и фактическо основание за отказ по този закон, при наличие на изпълнена процедура по глава Трета от закона (чл. 24 и сл.). Изискването за мотивиране на решението е императивно. Съгласно трайната практика на ВАС това съставлява нарушение на изискването за съдържание и форма на индивидуалния административен акт, което е особено съществено процесуално нарушение и основание за отмяна на оспорения акт.

Не на последно място, липсват данни от страна на административният орган да е извършена преценка за наличието или липсата на надделяващ обществен интерес. Разпоредбата на чл. 13, ал. 4 от ЗДОИ постановява, че достъпът до служебна обществена информация не може да бъде ограничаван при наличие на надделяващ обществен интерес. Наличието на надделяващият обществен интерес е дефинирано в § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗДОИ - когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3 ЗДОИ. В настоящия казус, следва да се приеме, че тъй като чрез исканата информация заявителят може да си състави мнение относно дейността на държавните органи по повод санкциите на САЩ от 02.06.2021 г., наложени по Глобалния закон „Магнитски“, в случая е налице надделяващ обществен интерес, който дерогира ограничението на достъпа. За наличието на надделяващ обществен интерес свидетелства и факта, че информацията е свързана с корупция по високите етажи на властта в държавата. Преценката за

наличието/липсата на надделяващ обществен интерес е елемент от фактическия състав на хипотезата по чл. 13, ал. 4, ЗДОИ, поради което и същата е в тежест на административния орган, съобразно принципа за служебното начало и задължението му за изясняване на фактите и обстоятелствата, съобразно текста на чл. 35 от АПК. Видно от съдържанието на решението, в случая административният орган не е изложил мотиви в тази насока.

По изложените съображения, оспореният отказ за достъп до обществена информация следва да бъде отменен, а преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне, при спазване на изискването за форма и излагане на конкретни фактически и правни основания. При новото произнасяне, ответникът следва да съобрази и разпоредбата на чл. 13, ал. 4 от ЗДОИ, съгласно която достъпът до служебна обществена информация не може да се ограничава при наличие на надделяващ обществен интерес.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя се следват сторените по делото разноси. Същият претендира заплащане на внесената по делото държавна такса (в размер на 10 лв.) и адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1, т. 3 вр., ал. 2 от Закона за адвокатурата по договор за правна защита и съдействие с адв. М. П. от САК. Съдът намира, че искането за присъждане на адвокатско възнаграждение следва да бъде уважено. С оглед на извършените от адв. М. П. от САК, действия въз основа на този договор, съдът намира че следва да определи 500 лв. размер на адвокатското възнаграждение, на основание чл. 38, ал. 2 във вр. с, ал. 1 т. 3 от Закона за адвокатурата и във вр. с чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Така мотивиран, и на основание чл.172, ал.2 АПК във вр. с чл.40, ал.3 ЗДОИ, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 35-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на Ю. Л. Д., Решение № ЗДОИ-146-1-14 / 30.09.2021 г. на главния секретар на Народно събрание на Република България, в частта му, касаеща поисканата с т.5 от заявление за достъп до обществена информация вх. № ЗДОИ-146-1-14 / 16.09.2021 г. информация.

ВРЪЩА делото като преписка на главния секретар на Народно събрание на Република България, за ново произнасяне по т. 5 от Заявление с вх. № ЗДОИ-146-1-14 / 16.09.2021 г., при съобразяване с указанията по прилагането на материалния закон в мотивите към решението, В 14-ДНЕВЕН СРОК.

ОСЪЖДА Народно събрание на Република България, да заплати на Ю. Л. Д. сумата от 510 лв. разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Препис от решението да се връчи на страните.

СЪДИЯ:

